

CRENGUȚA HARITON: „Sper să continui urcușul“

Crenguța Hariton s-a născut pe 11 mai 1967. A terminat A.T.F. în 1993, la clasa prof. Alexandru Repan. Spectacolul de absolvență a fost **Underground**, după **Azilul de noapte** de Maxim Gorki (regia: Alexandru Repan). În timpul facultății a jucat la Teatrul Mic în spectacolele **Mlaștina** de Caryl Churchill (regia: Andreea Vulpe) și **Tutti-Frutti** după **Gâlcelele din Chioggia** de Carlo Goldoni (regia: Alexandru Repan). Pe scena Teatrului „Nottara”, unde este angajată acum, a fost distribuită în spectacolele **Arșița și viscolul** de Mihai Ispirescu (regia: Dominic Dembinski), **Întâlnire la Senlis** (regia: Geo Saizescu) și **Becket** de Jean Anouilh (regia: Alexandru Repan), **O noapte furtunoasă** de I.L. Caragiale (regia: Dan Micu), **Doi tineri din Verona** de W. Shakespeare (regia: Cătălin Naum).

Crenguța Hariton închide în personalitatea ei un amestec de fragilitate și forță, delicatețe și spontaneitate, unite printr-un liant numit dragoste de viață. Iar viața ei stă sub semnul Teatrului.

□ Care sunt primele tale amintiri despre lumea teatrului?

■ Părinții mei fiind actori păpușari, pot spune că m-am născut în lumea teatrului. Aveam 2-3 ani când am imprimat o poezie pentru un spectacol. Totul era bine, dar nu puteam să rețin cuvintele pe care nu le înțelegeam. Trebuia să mi se explice sensul cuvântului „adolescență”, de exemplu, pentru ca ulterior să învăț poezia. Am trăit în mediul teatrului – mama făcea păpuși foarte frumoase, se lucra și noaptea –, așa că mereu mi-am dorit să fac teatru; sperând mereu să regăsesc atmosfera de atunci...

□ Crezi că a fi actor este o chestiune de destin?

■ Orice lucru este legat de destin. Destin pe care însă trebuie să îl ajuți. Îmi amintesc că bunica spunea „Dumnezeu îți dă, dar nu-ți bagă în traistă”.

□ Ai simțit că în traiectoria ta profesională ai fost urmărită de noroc?

■ Da!

□ În ce împrejurări ai devenit actriță a Teatrului „Nottara”?

■ În urma colaborării cu Teatrul „Nottara” și susținută de recomandarea profesorului Alexandru Repan, care a fost pentru noi ca o cloșcă pentru puii ei... Ne-a crescut, ne-a ocrotit, ne-a ajutat să ne ținem pe propriile picioare, iar acum, când șchiopătez, apelez la sprijinul celui ce mă știe atât de bine, iar când bucuria e mare simt nevoia să o împărtășesc cu cel căruiu i-o datorez în bună parte.

□ Ai simțit ulterior că aici îți era locul?

■ Mulți dintre colegi, indiferent de vârstă, mi-au devenit apropiați, știu că se pot bucura împreună cu mine și că mă pot sprijini pe ei la nevoie. Iar pe plan profesional sper ca aici să continui urcușul pe care cred că l-am început.

Crenguța Hariton, alături de Bogdan Vodă, în *O noapte furtunoasă* de Caragiale la „Nottara” (regia: Dan Micu)

□ Care ar fi problemele cele mai importante ale generației de actori din care faci parte?

■ Începe să devină plictisitor, dar trebuie să amintesc problema financiară. Sărăcia este rușinos de mare și ne afectează nu doar munca, ci și comportamentul: mersul, privirea sunt altele când grijele nu țin de plata întreținerii și a mâncării. Problema profesională e că regizorii nu au prea crescut împreună cu noi. Generația noastră duce lipsă de oameni puternici, strălucitori, care să ne strângă în jurul lor, să ne conducă. Desigur, orice regizor bun are forța de a te lega de el, de a te face să ai încredere în el, să-l urmezi. Dar cei ce cresc și se formează împreună sunt mai puternic legați, fac echipă.

□ Care consideri că au fost întâlnirile semnificative în lumea teatrului?

■ Întâlnirea cu Alexandru Repan, în a cărui regie am jucat cel mai mult și care a fost pentru mine ca un Pygmalion, și aceea cu Dan Micu, căruiu mi-a fost ușor să mă alătur pentru că modul său de exprimare și de lucru este apropiat firii mele.

□ Cum explici ceea ce se numește „mirajul scenei”?

■ Omul are nevoie să intre în viața altor oameni, în cercuri care îi sunt inaccesibile în traiul de zi cu zi, să încerce sentimente și stări deosebite de cele obișnuite. Lectura este un bun mijloc de rezolvare a acestor nevoi, dar spectacolul de teatru oferă ceva în plus, așa cum îți oferă mai mult discuția cu un prieten față de citirea unei scrisori de la el. E suficient ca doi oameni să respire în aceeași încăpere pentru ca între ei să se stabilească o relație. Fascinația vine din comunicarea actor-spectator.

□ În ce măsură este influențată cariera unui actor de viața lui personală?

■ În mare măsură. Actorul este propriul lui instrument. Vocea, carnea, amintirile, sentimentele – toate participă la crearea unui rol. Pentru a vorbi despre un personaj e suficient să-l înțelegi cu mintea; pentru a-l întruchipa trebuie să-l înțelegi cu sângele, cu inima, cu unghiile, pentru ca apoi să-ți poți folosi vocea, mersul, privirea... Cu cât ai mai multe amintiri, încercări, cu cât ai trăit mai mult, cu atât ești mai bogat în mijloace de exprimare.

□ Te deprimă o sală de teatru pustie?

■ Da, dacă trebuie să joc într-o sală pustie. Are farmec, mister, înainte de spectacol, când așteaptă să devină gazdă, dar și după ce este părăsită mai păstrează ceva din tensiunea abia consumată. Atunci e liniștitoare și protectoare.

□ Emoțiile unui actor, pe scenă, pot fi constructive?

■ În general, da, dar, din păcate, nu este întotdeauna așa. Dacă emoțiile sunt prea mari, te țin legat, te încurcă, te simți ca într-o carapace. Emoții există la fiecare spectacol; starea nu e aceeași și nu trebuie niciodată să o bruschezi. E bine să o urmezi, să te lași în voia ei și atunci ea se transformă și îți vine în ajutor.

□ Te impresionează prezența criticilor în sală?

■ Da, într-un mod destul de nefolositor. Spre deosebire de prezența prietenilor, care mă susțin, mă ajută.

□ Care este partea cea mai fascinantă a meseriei tale?

■ Perioada repetițiilor. A căutării. Când cauți și găsești, când cauți și nu găsești. Momente de cădere, de desperare, dar și clipe de mare bucurie... Bucuria fiind cu atât mai mare cu cât e mai intens efortul de a rezolva.

□ Îți poți imagina o lume fără teatru?

■ Nu!

CLARA MĂRGINEANU